

Z básní Patrizie Cavalli

Patrizia Cavalli (*1947) je italská básnířka, jejíž poezie se dotýká jak temných stránek života, tak těch veselých a humorných. Cavalli přijede jako host 29. ročníku Festivalu spisovatelů Praha. Básnířka však navštíví Prahu již podruhé, poprvé to bylo v dubnu 2009. Při té příležitosti vydal Památník národního písemnictví básnickou antologii 3x2. Z této knihy jsme vybrali několik básní, které přeložil Jiří Pelán.

Uvolněná

Uvolněná,

češu si vlasy,

co bylo, je za námi,

co nebylo, bude.

Za lahví

fousky mé kočky,

zítra jí řeknu,

jak je to se mnou.

Tvář nořím do zrcadla,

a nohy do nylonek,

čekám návštěvy, čekám,

až zazvoní zvonek.

Ospalé oči, hnědé a krásné...

Řeči o lásce,

ani zdání,

to, na co čekám,

je milování.

Dokonalost první opravdové bolesti

Dokonalost první opravdové bolesti

neodpočívá a neptá se na dovolení.

Je tu, ničemná a podlá,

ať čtu knížku, ať se dívám z okna,

scházím se s kamarády, zvedám telefon,

a zvlášť jí jde k duhu

ticho svátečních dní.

Kdo ještě může tvrdit

Kdo ještě může tvrdit,

že jsem plachá, že nechodím

mezi lidmi, že mě nic nenadchne?

Vystála jsem dnes na poště

půlhodinovou frontu;

krůček za krůčkem

prošla ji celou, čichala jsem

hrozná pachy chlapů,

starců a taky ženských, nějaké ruce

mi sahaly na zadek, strkaly

do boků. Poznala jsem

nevolnost a nechala ji

tam, kde byla, mé tělo

se nalilo potem, málem jsem dostala

zápal plic. Nejde

o sebelásku, poznávám se

v hrůze z druhých.

Dělám, že na tě čekám

Dělám, že na tě čekám, abych prodloužila minuty.

Dobře, že nepřicházíš.

Ve skutečnosti se venku nic nezměnilo

Ve skutečnosti se venku nic nezměnilo,

je to zastaralá choroba, co mě odcizuje ulicím:

rozlezla se mi uvnitř a napadla mé oči

a všechny ostatní smysly: svět ke mně přichází

jako citát.

Vše se už stalo, ale kde jsem přitom byla já?

Kdy se vše velkolepě rozložilo?

Kde se rozpárala nit, kde vznikla

trhlina, jaké jezero

to přišlo o své vody,

změnilo krajinu

a teď mi mate cestu?

Na tvář mi padají noci

Na tvář mi padají noci

a také dny mi padají na tvář.

Vidím je, jak se vrší,

jak vytvářejí nepřehledné místopisy.

Jejich tíha není vždy stejná,

někdy padají z výše a dělají díry,

jindy jen spočinou

a někde v šeru zanechají vzpomínku.

Jako zkušený zeměměřič

je přeměřuji, počítám a rozdělují

na roky, roční doby, měsíce a týdny.

Popravdě ale potají

čekám, že se spletu,

že se mi zmatou počty.

vyjdu z vězení

a dostanu milost nové tváře.

Aby nás nestínil čas

Aby nás nestínil čas, musíme mít spoustu starostí,

závazků, termínů, složenek a všechno odkládat,

odkládat do chvíle, než všechno skončí

a nežli přirozeně, nevyhnutelně vyprší lhůta.

Zbývají listy papíru: pomačkané, tisíckrát

zkontrolované, nakonec zahozené. Je to komické,

roky však plynou a my s tím pocitem,

že musíme udělat něco důležitého,

něco, co spěchá, navždy zůstáváme

ve věčném předvčerejšku.